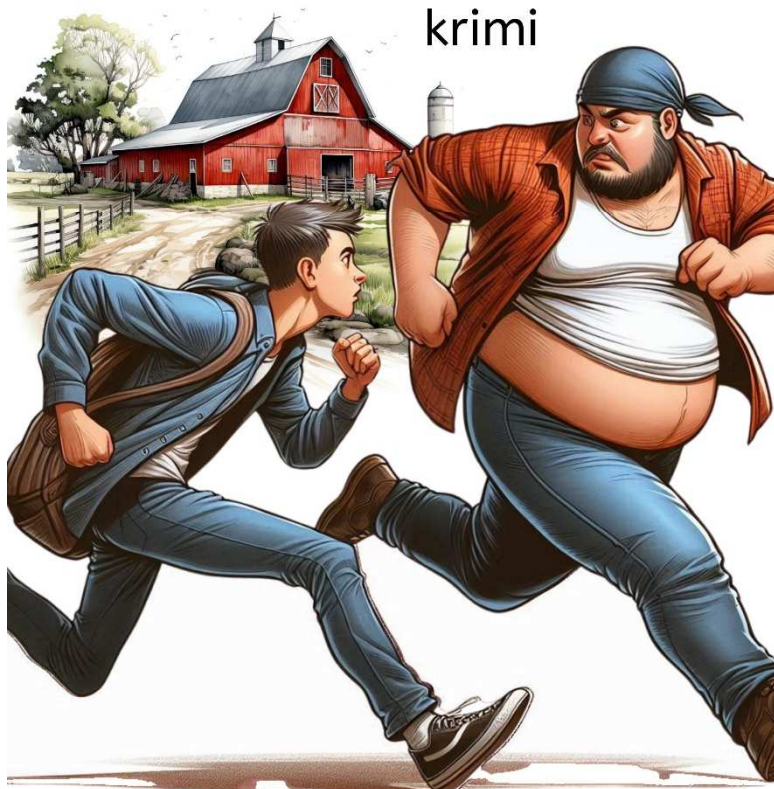

Hallie Nadal

TÖBB TITOKNYI TÁVOLSÁG

krimi

Több titoknyi távolság

Hallie Nadal

©Copyright: Saláth Barbara 2017

vikönyv©2025

ISBN:

epub: 978-615-6586-90-2

pdf: 978-615-6586-91-9

Szerkesztette: Horváth Rebeka

Lektorálta: Nádasi Krisz

Borító: Saláth Barbara

Minden jog fenntartva!

Néhány, a regényben előforduló név kiejtése:

Aira	Érá
Airton	Áirton
Archiro	Árcsíro
Dalagher	Deledzsör

Dushan	Dusen
Hallie	Heli
J. J.	Dzséjdzsáj
Lastmann	Lásztmen
Luisa	Lujszá
Mac Namara	Máknámára
Marion	Merion
Nadal	Nádál
Paco	Pákó
Pete	Pít
Phinies	Finisz
Sandy	Szendi
Seamus	Sémösz
Servant	Szörvent
Slue	Szlú

Pár szó az ír névadásról:

Írországbán a személynévben a családi helyzetet is jelölik a keresztnév és vezetéknév közé ékelt szócskával. A könyvben szereplő Paul Mac Namara nevében előforduló Mac szócska azt mutatja meg, hogy Paul az öreg Namara, tehát Mór Namara fia.

Amikor Lola beházasodott a családba, felvette a férje nevét, és elé Mhic előtagot, ami megmutatja, hogy ő nem született Namara. Tehát ez hasonlóan működik, mint a mi -né ragunk. Ha Lola született Namara lenne, Nic Namarának neveznék.

I.

A fiút Seamusnek hívták. Az iskola jó előre figyelmeztetett bennünket, hogy vigyázzunk vele, de Steve Archiro, a kutatóintézet lingvisztikusa, éppen őt hívta fel a pódiumra a foglalkozás elején, majd bevezettette Jimmyt. A gyerekek ujjongtak, ahogy meglátták a csimpánzt, aki csücsöri ajakkal puszt dobott felénk, aztán fogait csattogtatva bólogatott. Mindannyian élvezték a műsort, egyedül Seamus őrizte meg lezser érdektelenségét.

– Szia, szia – jelelt mindenfelé Jimmy. – Szia, hosszúhaj lány!
– köszönt nekem is, bár a magam harminckét évével rég túl voltam már a lánykoromon.

Egész közel engedtem Jimmyt a néma fiúhoz, amíg az egy lépést nem tett hátrafelé. Seamus arcizmai egy pillanatra megkeményedtek, de azonnal visszanyerte semmitmondó tekintetét.

– Ad alma – jelezte neki Jimmy.

– Előbb a munka, alma csak azután – mondtam a csimpánzkölyöknek szavakkal és az ujjaimmal.

– Jimmy jó – biztosított a majom.

– J-nek hívják? – kérdezte egy copfos lány, aki az első sorból figyelte a jelenetet.

– Az ő neve Jimmy – betűztem a szót. – Mindenkit a neve kezdőbetűjével jelölünk.

– Így válik eggyé Seamus és Susan – mondta a süketekre oly jellemző fejhangon a lány mellett ülő barátnője.

Seamus, meghallva ezt, elvörösödött arccal lépett a gúnyolódó felé. Keze a pillanat töredéke alatt szorult ökölbe, és lendült a magasba. Steve a fiú vállára tette széles markát.

– Mondja meg nekik, hogy a következő csúfolódót kizavarom – szólt át nekem a srác feje felett.

Azok, akik hallották a lány rosszindulatú megjegyzését, és felnevetve sebesen tolmácsoltak süket társaiknak, most megszeppenve ültek vissza a székekre. A terem elcsendesedett. Seamus magára húzta eredeti nemtörődömségét, amit arrogáns lenézéssel árnyalt. Kezdett szórakoztatni a kölyök.

Jobban tettem volna, ha komolyan veszem a jelzéseit.

– Akarsz beszélgetni Jimmyvel? – kérdeztem Seamust, ő bólintott.

– Kérdezd meg tőle, hogy... – jelelte.

– Kérdezd meg magad! – szakítottam félbe, mire összehúzott szemmel méregetett, aztán keresztülnézett rajtam.

– Szoktál álmodni? – fordult a majom felé.

Steve-vel összenéztünk, mert szokatlan volt az ilyen kérdés. A gyerekek olyasmikre kíváncsiak, hogy mi a csimpánzok kedvenc étele, szeretnek-e rajzolni, csupa olyan dologra, ami számukra is fontos. Vajon miről álmodozhat ez a fiú?

Jimmy izgatott hu-hu hangot hallatott, mancsa sebes táncba kezdett. Seamus próbálta követni, de arca egyre tanácstalanabbá vált.

– Ez nekem túl gyors – mutatta.

– Beszéld meg Jimmyvel – válaszoltam.

Fújt egyet mérgében, ajkát is felhúzta fenyegetően. Na, pont egy tizenhat éves suhanc fog rám ijeszteni!

A csimpánz felé bökte a fejemmel, mire Seamus kimérten arra fordult.

– Lassan! – jelelte neki.

Jimmy megismételte az előző mozdulatsort, ezúttal ráérősen, és mintha kicsit csipkelődött is volna, de mivel a gyerekek nem ismerték őt, észre sem vehették ezt.

– Én is szoktam menekülni álmomban – mesélték a srác kezei. Úgy tűnt, az igyekezet, hogy megértse az állatot, kiszakította a valóságból, és egy olyan világba repítette, ahol rajta és Jimmyn kívül nem létezett más. Leült a földre, hogy ne magasodjon a csimpánz fölé. Bár csak egyetlen évvel volt idősebb osztálytársainál, fizikuma meghaladta a korosztályáét.

– Jimmy álma sokszor jó – közölte a majom.

– Jimmy szerencsés – felelte a fiú.

A majom közvetlenül elé kacsázott, átkarolta a saját törzsét, és addig bámult rá, amíg Seamus meg nem ismételte az ölel jelét. Ekkor Jimmy az ölébe telepedett, szorosan összebújt vele. A fiú végigsimított a vállán, ujjaival a sötét szőrt babrálta.

– Hát itt vagy! – robbant a kiselőadóba egy középkorú férfi, állott kocsmaszagot hozva magával. Feldúlt képén megfeszültek az izmok.

A gyerekek felbolydultak, Jimmy elengedte Seamust, érdeklődve leste az idegent. Seamus válla előreesett, arcát szégyenpír öntötte el.

– Elnézést, uram! Nem zavarhatja így meg a foglalkozást – figyelmeztettem, de a fickó keresztül gázolt rajtam, egyenest a pódiumhoz sietett.

– Azt gondolod, hogy másra löcsölheted a feladataidat?! Hogy én fogom, vagy szegény anyád fogja megcsinálni helyetted? – korholta mindvégig a srácot, de mielőtt elérte volna az emelvényt, Steve az útját állta.

– Mit képzelsz? Fogja vissza magát! – parancsolt rá.

Ez hatott. A férfi indulatosan fújtatott, szűrős szemmel bámult a fiára, de a meggyőződés elpárolgott a gesztusai mögül.

– A tanításnak rég vége. Elviszem Seamust. Dolgunk van.

– Egy órán belül befejeződik a foglalkozás, akkor elviheti.

– Írország jogállam, és nekem jogomban áll elvinni a fiút.

– Senki sem kérdőjelezte meg a jogait, de figyelembe vehetné Seamus érdekeit is.

A két férfi úgy feszült egymásnak, mint két rivális csimpánz. Seamus apja már-már meghunyászkodott, amikor a kölyök melléjük lépett.

– Menjünk! – jelezte lehorgasztott fejjel.

Apja visszanyert magabiztossággal vonult kifelé, ő követte. Az ajtóból visszanézett.

– Sajnálom! – mutatta, és csendesen becsukta maga mögött az ajtót.

A rosszkedv megülte a termet, a gyerekek riadtan gubbasztottak a helyükön, egyiküknek sem jutott eszébe kommentálni a jelenetet. A csoportfoglalkozásokon tíz főnél húztuk meg a felső határt, így mindegyik gyereknek volt lehetősége kapcsolatot teremteni valamelyik csimpánzzal, hisz ez keltette bennük a legintenzívebb élményt. Seamus távozásával kilencen maradtak, és ez a kilenc szempár zavarodott várakozással meredt ránk. Összecsaptam a tenyerem.

– Tudjátok, miért vannak itt a majmok? – kérdeztem. Hangomon még érződött a felindultság, kezem reszketett jelelés közben, de a gyerekek tekintetébe visszaköltözött a kíváncsiság.

– Megfigyelitek a viselkedésüket – találgatta a copfos az első sorból.

– Részben – feleltem, és belekezdtem az előadásba: – Huge tanár úrtól tudom, hogy a suliban már tanultatok a génekről. Mondjátok meg nekem, mit tudnak ezek a gének!

Megszoktam a bekiabálásnak azt a furcsa módját, ahogy a beszédképtelen gyerekek felállva jelelik el a helyesnek vélt

választ. Hogy jelentkezésre bírjam őket, egy játékot szoktam velük játszani.

– Az feleljen, akit felszólítok! Ha helyes a válasza, Jimmy megkínálja egy szelet gyümölcscsel.

Az összes kéz a magasba lendült. Nekem egy jólfésült fiúra esett a választásom, aki már mondta is a helyes választ:

– A szülők a génjeikkel örökítik át a tulajdonságaikat az utódoknak.

Jimmy elmarta a gyümölcskosarat, rám függesztette barna szemét, és lendületesen bólogatott. Nem mintha tudta volna a választ a kérdésre, ugyanezt tette akkor is, ha a tanuló tévedett. Legalább annyira élvezte ezt a mókát, mint az emberek.

– Rendben van Jimmy, viheted.

Kacsázó járással a fiúhoz lépdelt. Útja közben egy sünihajú kölyök a gyümölcsök felé nyúlt, de Jimmy ügyesen kitért a potyázó mozdulata elől. Csak a helyesen válaszoló kaphatott jutalmat, és a csimpánzok ragaszkodnak a bevett szabályokhoz.

– Kiegészítenéd? – szólítottam meg a sünit.

– Az utódok génállományának fele az apától, fele az anyától származik, és ezek közösen szabják meg a tulajdonságait.

– Remek válasz – dicsértem.

Jimmy boldogan rugózva nyújtotta neki a kosarat.

– Mint egy tervrajz – szólt közbe egy kövérkés fiú.

Jimmy fejét csóválva igyekezett vissza a pódiumra.

– Valóban. Azonban létezik egy szabályozórendszer, amely képes a gének egy részét ki-bekapcsolni.

– Megváltoztatja a gének sorrendjét? – jött az első kérdés.

– Kivág egy génszakaszt? – hangzott a második.

– Ilyen felkészült társaság ritkán jár ide – súgta Steve közelebb lépve.

Elég régóta foglalkoztunk már gyerekekkel ahhoz, hogy ne lepjenek meg az ilyen értelmes kérdések. Nagy valószínűséggel hamarosan el fog hangozni olyan mondat, ami óvodás szintre rántja vissza a beszélgetést.

– Sokkal egyszerűbben működik – folytattam. – A fehérjetartalmú táplálékokkal metilcsoportokat viszünk a szervezetünkbe, amelyek rátelepszenek bizonyos génekre, ezzel megakadályozva, hogy a megfelelő enzim le tudja olvasni a genetikai kódot, vagy ahogy te mondtad – fordultam a kövér fiúhoz –, a tervrajzot, amit az adott gén hordoz.

– Akkor hiányos lesz az ember? – A kérdező kislány szőke haját csatok tartották távol kerek arcától. Most a szeme ugyanúgy kikerekedett megdöbbenésében. Siettem a kiigazítással.

– Szó sincs róla. Olyan ez, mint amikor lila szoknyához piros blúzt veszel. – A lányok kuncogva összehajoltak, a fiúk elhúzták a szájukat. – Fel vagy öltözve, csak rosszul. Vannak gének, amelyek bekapcsolt állapotban betegségeket tudnak megelőzni, másoknak kikapcsolt állapotban kell lenniük a szervezet helyes működéséhez. Érthető vagyok? – A tekintetek kíváncsian csüngtek rajtam. – Mondok pár példát. Az egereknél előfordul egy génhiba. A hibás génekkel rendelkező egerek bundája sárga, elhízottak és hajlamosak a megbetegedésre. Ha ezeket az egereket egészségesen táplálják, utódaik általában barnák, karcsúak és egészségesek lesznek. Hibás, azonban metilcsoport által kikapcsolt génekkel születnek, és életük végéig megőrzik ezeket a tulajdonságokat.

Átsiklott a tekintetem a termen. A srácok abbahagyták a mozgolódást, csendben figyeltek. Lelkesen meséltem tovább.

– Más kutatók patkányokat vizsgáltak, amelyek egy csoportja kellő törődést kapott, anyjuk rendszeresen nyalogatta őket. Ezek a patkányok bátor felnőttekké nőttek. A kontrollcsoporttól

megvonták a törődést, ezek félős, kevésbé ellenálló felnőttek lettek. Az agyuk hippokampuszában a metiláció kikapcsolt állapotban volt.

– Megölték a patkányokat? – borzadt el egy fitos orrú fruska a második sorban.

– Sajnos másként lehetetlen lett volna a hippokampusz vizsgálata – feleltem együttérzően .

– Ti is megölték a csimpánzokat? – vont kérdőre a copfos.

– Nem, dehogy. Mi a testi sejtek metilációját vizsgáljuk.

Milyen testi sejteket ismertek?

– Izom – kiabálta be az egyikük.

Jimmy huhogva rázta a fejét, ettől a kölykök észbe kaptak, és a magasba emelték a kezüket. Találomra választottam közülük.

– Kötőszövet – jelelte a vörös hajú kiszemeltem. Bólintásomra Jimmy megindult a gyümölcskosárral, én pedig új jelentkezőt választottam.

– Csontszövet – mondta a sünihajú.

– Ügyesek vagytok – vette át a szót Steve Archiro. – Mi a könnyen hozzáférhető sejtípusokat vizsgáljuk, ezeket az állat váladékaiból, véréből, szőréből nyerjük ki. Minden sejtípusnak eltérő a metilációja, és az egyén élete során szintén történnek

benne változások. A vizsgálatok során hatalmas adattömeghez jutunk, amelyben szabályszerűségeket keresünk. Tessék! – szólított fel egy gyereket, aki majd leesett a székéről nagy igyekezetében.

– Honnan tudod, hogy a metilcsoport a megfelelő gént kapcsolja-e ki?

– Még nem ismerjük a szabályozás menetét. Annyit tudunk, hogy a megfelelő táplálkozással bevitt fehérjék jótékonyan hatnak a szervezet egészségére. Ne olyan tervrajznak képzeljétek el a DNS-t, amit száz százalékban meg kell valósítani, hanem inkább lehetőségek sorozatának. Hogy mi valósul meg a tervekből, amikor a magzat az anyaméhben fejlődik, azt az anya életmódja is befolyásolja. És mivel mások kutatásaiból tudjuk, hogy a metiláció az ivarsejtekre hasonlóképpen jellemző, mit tudunk még?

Türelmesen vártam, bíztam abban, hogy lesz olyan gyerek, aki rájön a válaszra, hiszen emelt szinten tanulják a biológiát. Rövid csend után a kövér fiú szólalt meg ismét.

– Hogy a szerzett tulajdonságok öröklődnek?

– Látom, figyelsz – dicsértem.

A fiú diadalmasan tekintett körbe, ami a terem átellenes oldalán ülő többi srácnak láthatóan nem tetszett.

– Ha sokat gyúrok, a gyerekeim is izmosak lesznek? – kérdezte az egyikük. A mellette ülő sünihajú a kövér srác felé intett a fejével.

– Aaronnak a gyereke is dagi lesz – jelezte.

A fele banda felvihogott, a másik fele azonban lehurrogta a kérdezőt. Az első sorban ülő süket kislány lemaradt a kérdésről, és most nem tudta, melyik táborhoz csatlakozzon.

– Nem láttam, mit mondott – panaszkodott. A barátnője megismételte a kedvéért, ő sötét tekintettel nézett a gúnyolódókra.

– Az, hogy valaki az izomtömegét növeli, nem öröklődik tovább, de ha közben egészségkárosító szereket szed, az nyomot hagy a metilációján, ahogy az egészséges táplálkozás is. Ám ezek a folyamatok visszafordíthatóak. Hogy Aaronnak milyen utódai születnek, azt a fiatal felnőttkori metilációs mintája és az átörökített gének együttesen fogják meghatározni – magyarázta Steve.

– Tehát a lényeg – foglaltam össze –, hogy a helyes táplálkozással bevitt metilcsoportok ingergazdag, barátságos

környezetben a megfelelő géneket kapcsolják ki, illetve engedik működni. Ne feledjétek: igyatok zöldteát, hisz ez a metil diéta alapja.

Jimmy az egész beszélgetés alatt fixírozta a vörös hajú, göndör fiút, aki az első sor szélén ült. Az utolsó mondatom a csimpánz számára annyit jelentett, hogy vége az előadásnak, kezdődhet a gyerekek nyüstölése. Legalább olyan izgatottan várta ezt a pillanatot, mint a srácok. A fiúhoz ügetett, és saját törzsét átkarolva ölelésre buzdította. Bár a foglalkozás előtt megnyugtattuk a gyerekeket, hogy mindannyian sorra kerülnek, figyelemelterelő fogásokkal is készültünk.

Ekkora Jimmyhez csatlakozott egy másik növendék csimpánz Sandy is, és nyilvánvalóvá vált, hogy a gyerekeket már egyáltalán nem foglalkoztatja Seamus esete. Nem úgy Steve-et. Ahogy a srácok figyelme a csimpánzok felé fordult, képtelenné vált tovább leplezni komorságát.

A rám nehezedő rosszkedv egész nap elkísért, és amikor este beléptem a lakásomba, még elviselhetetlenebbnek éreztem a magányt, mint az elmúlt két hónapban bármikor. Az előszobában lerúgtam a szandálomat, teljes talppal léptem a járólapra. Jólesett

fáradt lábamnak a hideg kő érintése. Úristen, milyen korán beköszöntött a meleg! Megnéztem a fogas mellett függő hőmérőt, megkocogtattam. Az nem lehet, hogy csak huszonhat fok van! A fürdőbe menet ledobáltam az összes ruhát magamról, és rövid tétovázás után megengedtem a fürdővizet. Nincs egy órája, hogy a műszak végeztével letusoltam az intézetben, de mágnesként vonzott a kád.

Mindaddig csak egy zuhanyfülke volt a fürdőmben, amíg Aira nem aludt itt rendszeresen. A mosdó fölé is akkor vettem ezt a szekrényt. Bárhová nézek, mindenhol ő néz vissza rám.

Beléptem a kádba, az enyhet adó víz körbeölelte a bokám. Lassan ültem le, hátam a hideg öntvénynek támasztottam. Behunyt szemmel élveztem, ahogy a víz egyre magasabbra kúszik, lágyan körülringja tagjaimat. A víz ölelése Aira érintését idézte, érezni véltem a bőrömet cirógató ujjait. A lélegzetem egyre szaporábbá vált, kellemes bizsergés kerített hatalmába. Aira újra ott volt velem a kádban, combunk egymásnak feszült, keze bevándorolta testem tájait.

Éles hang hasított a csendbe, sikítva rándultam össze. A hang ütemesen újra és újra megismétlődött. A telefon. Beleléptem a fürdőpapucsomba, és víztócsákat hagyva magam után a nappaliba

siettem. Hátha ő az! Nem halaszthatom el a hívást. Hiába tudtam, hogy Aira nem telefonálhat, mégis minden alkalommal, amikor a telefon megcsörrent, a torkomban dobogott a szívem, és úgy kaptam fel a készüléket, mint egy első bálozó csitri.

– Halló? – szoltam bele elcsukló hangon. Még szerencse, hogy ilyen rövid ez a szó.

– Lola vagyok.

Lola a legjobb barátnőm, középiskolás korunk óta ismerjük egymást. Már a hanglejtéséből levettem, hogy nagyobb szüksége van rám, mint nekem a magányra. Szoknyába és trikóba kényszerítettem magam, és tíz perc múlva ügyes műmosollyal az arcomon vártam rá a kedvenc kávézónkban.

Lola feltűnő jelenség. Nyurga termetével mindig kitűnt a tömegből, bár tinikorunkban kapafogúnak csúfolták. Ő olyan mellekről álmodozott, mint az enyém, amióta Paullal, a környék legsikeresebb orvgazdájával összekötötte a sorsát, ezek a gondjai is megoldódtak. Ahogy most végigvonult az asztalok között, és selyemszoknyája vörös uszályként lebegett a nyomában, az emberek utána fordultak. A férfiak vágyakozva nézték, a nők irigyen próbáltak ellesni egy morzsát sikere titkaiból. Lendületes

léptekkel az asztalomnál termett, és sóhajtva rogyott le a velem szemközt álló székre.

– Most sem sikerült? – kérdeztem.

Lola szomorúan csóválta a fejét.

Hónapok óta próbálkozott teherbe esni, minden siker nélkül. Együtt akartam érezni vele, de igazából el sem tudtam képzelni, hogy milyen elkeseredett kín lehet ez. Viszont legalább azt a béna mosolyt letörölhetem a képemről. Előre nyúltam, megfogtam a kezét.

– Fél éve, Hallie – mondta fáradtan.

– Ideje lenne szakemberrel konzultálni.

– Az megvolt. Velem minden oké.

– Ez remek, akkor...

– Cseppet sem remek – szakított félbe.

Értetlenül megráztam a fejem.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Ha nem nálam van a baj, akkor nála lehet. Reméltem, hogy nem így van, mert ő sohasem fog dokihoz menni.

– Ha nagyobb a gyerek utáni vágya, mint a büszkesége, elmegy.

– Nekem kell megoldanom ezt a dolgot.

– Butaság kizárnod ebből Pault.

– Neki gyerek kell, és ha én nem tudom megadni, nem lesz miért velem maradnia.

– Ha csak azért nem, mert szeret. És különben is, most mondtad, hogy te egészséges vagy.

– Így van, és ez ad egy esélyt. De ha rájön... – Elhallgatott.

– Nem hiszem, hogy célravezető lenne a spermabank – húztam el a szám.

– Én sem vagyok híve a random megoldásoknak. – Mandula szeme elkerekedett, ajka széle megrándult.

Nem! Ennyire nem lehet elkeseredve!

– Lola, ezt te már nem csinálod!

– Francos öt perc. Ki tudja, még élvezhetem is.

– Ez különben sem így működik. Az, hogy te egészséges vagy, nem jelenti feltétlenül azt, hogy Paul meddő. Egyszerű mintavétel, és... és... neki nem kell végigcsinálnia azt, amit neked.

– Én ezt nem merem elmondani neki. Ahogy mondtad, vannak olyan párok, akiknek csak egymással nem jön össze a baba, de külön-külön van esélyük. Ha mindketten egészségesek vagyunk, ő másnál fog próbálkozni.

– Ne butáskodj! Odavan érted.

– Ezt te nem értheted. Egy konyakot, legyen szíves! – szólt oda a közeledő pincérnőnek.

– Legyen kettő – mondtam. Úgy éreztem, igazán rám fér az ital, és ha jobban belegondoltam, akár mind a kettő.

– Vannak párok, akik évekig várnak a gyermekáldásra – próbáltam Lola lelkére beszélni.

– Paul nagycsaládra vágyik. Ha én akarom megszülni az összes porontyot, ideje lenne nekikezdenem.

– És minden alkalommal be fogod csapni?

Lola felszegte az állát.

– Ha szükség van rá, igen.

Az italt, hál’ istennek, gyorsan kihozták. Még azelőtt leküldtem, hogy a pincér távozott volna, hamarjában rendeltem még egy kört. Az sem baj, ha Lolának nem kell.

Szokatlan alkoholvágyam felkeltette Lola figyelmét.

– Húha, csajsz! Kemény napod lehetett.

– Nézeteltérésem támadt egy szülővel. Annyira korlátolt volt! Kirángatta a fiát a foglalkozásról, hogy legyen ideje elvégezni a házimunkákat.

– Megint sulisok vannak nálatok?

– Maggie iskolájának a végzős biológiaszakosai.

– Az a süket kislány? Az egyik dokitok gyereke, jaj, hogy hívják? Igen, Steve.

– Neki is sokat segített a munka a csimpánzokkal. Most, hogy dübörög a telep, a főnök felajánlotta a sulinak, hogy heti egy alkalommal terápiás foglalkozást tart a srácoknak.

– Terápiás?

– A csimpánzok éppolyan eredményesen használják a jelbeszédet, mint a süket vagy a néma gyerekek. Az épek közül hányan mondhatják el magukról, hogy képesek szót érteni egy majommal?

– Egész fellelkesültél – dőlt előre Lola. – Te, Hallie! Nem szoktál egy ilyen affér miatt kibukni.

Megkaptam a második konyakomat. Kezembe vettem a poharat, szórakozottan forgattam, de nem ittam bele.

– Akkor szoktál ilyen lenni, ha szerelmi bánatod van – folytatta Lola, miközben félrebillentett fejjel tanulmányozta az arcomat. Mivel nem feleltem, hamar rájött, hogy miről van szó, és rosszallóan elhúzta a száját.

– Ideje lenne elfelejtened Airton Slue-t.

– Eszemben sincs.

– Hogy akarsz így továbblépni? Nem. Ne nézz ilyen mérgesen!
– rázta a fejét. – Két hónapja színét sem láttad.

– Ez bonyolult.

– Mi ebben a bonyolult? Elment, nem hív, nem ír. Ezt a hülyék is megértik.

– Szeretem. Vissza fog jönni – mondtam alig hallhatóan.

Most ő szorította meg a kezem. Lassan már úgy fogunk itt ülni, mint holmi leszbikus pár.

– Meddig akarod még sajnálni magad? Ismerek pár helyes fickót. Vagy mi van az intézetvezetővel? Az aztán a tuti pasi.

– Ő a főnököm!

– Hát mondj fel!

– Ne bomolj!

– Nem értem, miért nem mozdult rád most, hogy facér lettél.

– Nem figyelsz. Ő a főnököm.

Úgy váltam el Lolától, hogy mindketten ismertük a tökéletes megoldást a másik problémájára, de a sajátunkhoz jottányit sem jutottunk közelebb.

A lakásba visszatérve megakadt a szemem a szétdobált ruháimon. Mennyire utálta Aira az ilyen hanyagságot! Összeszededgettem, és

a szennyesebe gyömöszöltem őket. Az az érzésem támadt, hogy néznek. Hogy Aira néz, és közben a fejét csóválja. *Akkor miért nem tettél így, amikor itt voltam veled?* – kérdezi a szeme.

Felindultságomban belebokszoltam a kád szélébe, de ettől csak az öklöm fájdukt meg. Nekinyomtam a homlokom a hideg csempének, és addig álltam így, amíg a gyomrom jelzéseket nem kezdett sugározni. A hűtőhöz sétáltam, kitártam az ajtaját. A kiragyogó hideg fénytől hunyorognom kellett, ahogy a tarka csomagolások között válogattam. Így álltam a sötét konyhában a színes összevisszaságot bámulva, amíg ki nem rázott a hideg, de még akkor sem kívántam meg semmit.

Meghívót kaptál a kiállítás megnyitóra? – kérdezte ilyenkor Aira, és én akkor valamivel tovább hagytam nyitva a frigót, mint a megjegyzése nélkül tettem volna.

Benyúltam a hűtőbe, kivettem az első kezembe kerülő tárgyat, és betettem az ajtót. Hát jó, legyen joghurt! Letéptem a fóliát, a joghurtot akkurátusan lenyaltam a belső felületéről, aztán a pultra hajítottam. Előkotortam egy kiskanalat a fiókból, és kifelé indultam a konyhából, de az ajtóból visszafordultam. A pulthoz léptem, és a szemétbe dobtam a fóliát.

A lakással együtt egy rémisztően ízléstelen beépített szekrényt is megvásároltam. Mivel ez számomra szükségtelen rakodófelület volt, minden teketóriázás nélkül lebontottam. Imádtam az indokolatlanul tágas lakásommal bíbelődni. A tudat, hogy ez az enyém és az élvezet, amit a lakás nyújtott, hosszú ideig kárpótolt az éjszakába nyúló túlórákért.

A szekrény lebontásával újabb felesleges térhez jutottam. Hogy otthonosabbá tegyem ezt a részt, idetelepítettem a konyhából az étkezőgarnitúrát. Ehhez az asztalhoz ültem most le. Magam alá húzott lábakkal próbáltam ellenállni az abrosz rikácsoló bordójának, de ő győzött. Felálltam, és céltalanul lófráltam a lakásban. Hogyhogy nem tűnt fel nekem, hogy ez ekkora?

Amikor az első munkahelyemen, a városi kórház gyermektraumáján kezdtem dolgozni, egy lyukat is kiutaltak a számomra. Ők munkásszállásnak nevezték, én szabadságnak hívtam. A középiskolás éveim alatt a koleszben megtanultam gondoskodni magamról, az önálló kereset pedig meghozta a függetlenséget.

Amikor felmondtam az ápolónői állást, vele együtt ugrott a szolgálati garzon, de a busás fizetésből, ami a pénzügyi